

مخاطب به طور کامل با سربازان امریکایی همذات پنداری خواهد داشت. اورفاقت و مرگ این سربازها را می بیند و نمی تواند نسبت به مرگ، آسیب ها و بحران های آنان بی تفاوت باشد. گویی این سربازان بیچاره به ناچار راهی این کوی و بیابان شده اند و توسط نیروهای طالبانی کشته می شوند که نمی توان از آنها متنفر نبود.

در نهایت به مخاطب القا می شود، تصویری است که در آن مخاطب به طور کامل با سربازان امریکایی همذات پنداری خواهد داشت. اورفاقت و مرگ این سربازها را می بیند و نمی تواند نسبت به مرگ، آسیب ها و بحران های آنان بی تفاوت باشد. گویی این سربازان بیچاره به ناچار راهی این کوی و بیابان شده اند و توسط نیروهای طالبانی کشته می شوند که نمی توان از آنها متنفر نبود.

فیلم در حالی به پایان می رسد که مخاطب باید اشک های سرباز امریکایی را نزد روانشناس ببیند و همراه با او اشک بریزد. در نتیجه عنصر ضد جنگ به شکل خفیفی در درونمایه فیلم موجود است. هر چند این عنصر ضد جنگ چیزی درباره چرایی حضور نیروهای امریکایی در